

Nu gik der igen et Aar, og et til, og endnu tre, der alle forsvandt med den særegne, umærkelige Hast, som Tiden har paa Landet, hvor den enkelte Dag kan krybe langsomt nok afsted, men hvor Aarene flyver. I den lille Villa-Idyl under Rimalts grønne Banker tumlede allerede tre Børn, en fem Aars Dreng og to Smaapiger, ægte Sidenius'er, lysblaaøjede og brunlokkede. Den store Aaregulering var for længe siden heldig afsluttet, og Per havde ofte talt om at søge andetsteds hen; men Inger vilde nødig bort fra Egnen; hun elskede sit nye Hjem, som hun før havde elsket det gamle, og satte sin Stolthed i at gøre sin lille Husholdning til et Mønster paa Orden og Hygge.

Per havde iøvrig heller ikke selv rigtig Mod til at bryde op fra de tilvante Forhold. Dagene gled saa fredeligt hen her, Børnene trivedes, og Inger var saa rørende glad og taknemlig, fordi hun fik Lov til at blive boende i Nærheden af Forældrene og sine gamle Venner. Udenfor sit eget Hjem følte han sig rigtignok stadig som en Fremmed; men trods sin Ensomhed havde han faaet Egnen kær. Særlig havde hans egen lille Jordstump med Hus og Have vokset sig saa fast til hans Hjerte, at der aldrig behøvedes megen Overtalelse for at faa ham til at opgive Tanken om et Opbrud. Saa havde han nu ogsaa hidtil — i hvert Fald indtil den allersidste Tid — haft tilstrækkeligt at gøre der paa Egnen med